

Nabídka

Napsal uživatel Vířa Obůrka
Středa, 11 Leden 2012 18:36

"Hoboes, ti mne vždycky moc přitahovali. Víš, můj otec, ten v tý Americe byl a chvíli s nima jezdil, a pak mi vždycky vyprávěl, když si občas vypil a vzpomínal na svou zlatou Ameriku, jak s nima seděl kdesi na uprášeném nádražičku na Středozápadě a poslouchal jejich drnčivý kytary a drsný písničky, třeba tu o vlaku Blues. Ale nejvíc vzpomínal na jednoho, prej mu říkali Johnny Rattlesnake, to je anglicky, víš, jinak po česku to znamená Johnny Chřestýš, vlastně Honza Chřestýš, když už chcu být přesněj, a ten si prej vždycky přál mít svůj vlak, kterej by mu zastavil tam, kde by on chtěl, aby už nikdy nemusel naskakovat, protože už byl starej a šedovlasej a už mu to naskakování nešlo tak dobře jako za mlada, a měl pravdu, protože jak mi táta povídal, tak se za čas potom dozvěděl, že pár dní nato Honza Chřestýš nedoskočil a padl pod vlak. Jó, někdy to holt na světě je těžký a smutný.

Počkej moment, musím si přehodit tu lucernu do druhý ruky, už mě to řeže do dlaně."

Zastavil se, přehodil si mosaznou, nádherně, jak blesk vyleštěnou vlakovou lucernu z levé do pravé a začal si upravovat popruhy na staré bambusové krosně, která mi připadala pekelně nacpaná. A taky když jsem mu ji pomohl nahodit na ramena, zjistil jsem, že je nejmíň půlmetráková.

"Toho se neděš, to už nic není, tam jsou jen barvy a pár drobnějších součástek, co jsem opravoval u nás v dílně, ale když jsem vláčel pístový táhla, to jsem si musel vzít dvoukolák a i tak byly děsně těžký, potvory, a já byl zrovna po operaci žlučníku, to víš, už taky nejsem nejmladší, cítím to v kostech, že už to není to, co to bejvalo, protože když takhle spávám venku za studenějších nocí, kdy se od země už táhne chlad, tak ti mě pěkně berou klouby. Taky už si za ta léta vytrpěly svý, ale snad ještě chvíli vydržeš, sakra, musej vydržet, vždyť už to nebude dlouho trvat a Líza bude celá. Počkej, až ji uvidíš, to padneš na zadek, ale musíš se dívat jen z boku, abys neviděl přední část, ta ještě není natřená a taky tam chybí ta lucerna."

Čtverácky si nadhodil krosnu, vítězně zamával lucernou a odbočil z široké lesní cesty na malou pěšinu, vydlážděnou jehličím, která směřovala dolů do údolí, ze kterýho bylo slyšet šumění potoka.

"Kde jsem to přestal? Aha, s tím hobo, co se nakonec zabil a co si přál mít svůj vlak, protože to je stěžejní chvíle v mém životě, já se pro ten příběh dal ke dráze, ale to už bylo po válce a já se dostal na elektrický mašiny a ty opravdový, hobousácký, parní, vozící nákladní vlaky, jsem vídal jen ve svejch snech nebo když jsem u ohně hrál takovou tu o tý hučce nebo tom oranžovým expresu a to tehdy byly úplně nový písničky a já byl tehdy známej po všech kempech u nás, protože já jedinej ty hoboes znal, teda osobně ne, ale jen z vyprávění mého táty, a protože jsem byl skutečně jedinej, tak jsem musel všude vykládat o těch písničkách s vlakem Blues a o Honzovi Chřestýšovi, jako jsem to teď všecko říkal tobě."

Stezka nás dovedla k lávce přes potok, který jsme nahoře na odbočce jen slyšeli. Byly to jen

dva kmeny přes potok, a tak jsem, věren své pověsti vodomila a trochu i nemehla, opatrně přešel na druhou stranu. On ji přeběhl jako veverka. Za potokem jsme narazili na koleje. Asi zbytky nějaké lesní železničky. V chůzi jsme pokračovali nahoru po trati.

"To seš překvapenej, co? Já ti říkal, že budeš úplně vedle z toho, na jaký místo tě zavedu, a už je to tady. Je to čtyřista metrů kolejí, sice trochu zarostlejš, ale jinak ve výborném stavu, protože za ty léta, co sem jezdím, už jsem se něco napodobíjel štěrku a naukládal pražců, ale stálo to za to, teď stačí vzít kosu a projít to nahoru a dolů a může se vyjet.

Hele, nekoukej tak nevěřičně, vypadáš jak sůva v nudlích, já opravdu začal mít stejný přání jako ten Honza Chřestýš, a když jsem pak jednou při potulkách tímhle krajem narazil na tohle místo a pak i na druhéj konec týhle trati, tak mi bylo jasný, že já svůj vlak jednou mít budu, vlastně ne vlak, ale jen lokomotivu, to pro jednoho stačí. Nečekej žádnou Albatrosku nebo něco takovýho, mám jen takovou malou, jak se jí říkalo Kafemlejnek, takovou jsi určitě viděl na lesních železničkách u Balogu, nebo alespoň v televizi, v tom případě tě ovšem hluboce lituju.

Ale ať je malá jak chce, nadřel jsem se na ní jako kůň, než jsem ji dal dohromady aspoň tak, jak ji uvidíš, a nekecám, když ti řeknu, že sem chodím už dvanáctej rok a myslím si, že ještě tak dva roky a přijde můj den s velkým D.

A jsme tady, vítej na mým kempu."

Před námi se rozestoupil les v malou mýtinku. Trať, důkladně zarostlá, ji protínala směrem k protějšímu lesu, kde však zřejmě končila. Z tratě vedla odbočka k dřevěné boudě, nebo spíš k menší stodole, napůl už schované v lese. K té boudě jsme zamířili, a já se nemohl zbavit určitého napětí.

"Tak jsme dorazili ve zdraví. Ale než ti svůj poklad ukážu, tu moji Lízu plechovou, vlastně ne plechovou, to bych ji urazil, ale ocelovou, tak k tobě mám jednu prosbu. Totiž, věc se má tak, abych se mohl na svý Líze třeba jen jednou jedinkrát projet, tak potřebuju..., ale ne, povolení ne, na to se klidně vykašlu, o týhle lokomotivě snad kromě mě ví jen jeden místní děda, kterej mi ji taky za dvě flašky borovičky prodal a já nevím ani, je-li vůbec ještě na živu. Ne, povolení nepotřebuju, vždyť jde jen o jednu jízdu sem a tam po týhle zapomenutý trati, a pak už můžu třeba umřít, ale přesto je tu jeden problém. Abych se na tý svý mašině mohl projet, jako mašiníra, tak potřebuju přece topiče, i když je pravda, že bych si moh' topit sám, ale to by nebylo ono, a právě tobě jsem chtěl nabídnout, abys mi toho topiče dělat ty. Sám nevím, proč to nabízím zrovna tobě, nějakěj ten člověk sem občas zabloudí, a i pár starejš kamarádů mám, ale ti už jsou právě tak staří, ale ty seš mi sympatickej od prvního pohledu, jako že jsem starej tramp.

Bereš? Já bych ti pak dal vědět, necháš mi adresu a já ti třeba pošlu telegram, až to budu mít nachystaný, jo?"

Aniž by vyčkal odpovědi, vrhl se k vratům stodoly a otevřel je. Uvnitř stála lokomotiva.

Z jedné strany se kolem ní ještě povalovaly různé kovové díly, jejichž funkci jsem nedokázal určit, přední část byla místy ještě rezavá a rozhodně zde chyběla velká mosazná lampa, kterou s triumfem svíral v ruce můj společník. Z druhé strany však už byla lokomotiva opravená a natřená, černě s červenými rámy a výplněmi kol, jen ji přenést na trať Union Pacifiku, a já pomalu začínal věřit na zázraky. *** Zrovna dneska to jsou dva roky, co se to stalo na jednom mým vandru po Slovensku. Já vím, že si teď řeknete, že je to krásná pohádka. Ale mně to nevadí, lidi neradi věří pohádkovým věcem.

Ještě se možná ptáte, jak to skončilo s tou nabídkou, abych mu dělal topiče. Tak tu jsem přijal. Moment, právě zazvonil domovní zvonek a v tuhle dobu to může být snad jedině pošťák s telegramem. -----

Nabídka

Napsal uživatel Víťa Obůrka
Středa, 11 Leden 2012 18:36

Víťa Obůrka

1. místo v kategorii Próza začátečníků
Trapsavec 1987